

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

FEMTE AFDELING

SAG M.A. mod FRANCE

(Klage nr. 9373/15)

DOM

STRASBOURG

Den 1. februar 2018

ENDELIG

02-07-2018

Denne dom er endelig i medfør af Konventionens artikel 44, stk. 2. Der kan foretages mindre formelle ændringer i dommen.

I sagen M.A. mod Frankrig

har Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol (femte afdeling), der har behandlet sagen i ét kammer bestående af:

Angelika Nußberger, *formand*,

Erik Møse,

André Potocki,

Yonko Grozev,

Siofra O’Leary,

Gabriele Kucsko-Stadlmayer,

Latif Hüseyinov, *dommere*,

og Claudia Westerdiek, *justitssekretær for afdelingen*,

efter at have voteret i lukket retsmøde den 19. december 2017 dags dato afsagt følgende dom:

PROCEDURE

1. Sagen opstod i forbindelse med en klage (nr. 9373/15), der er rettet mod den franske republik, og som en algerisk statsborger, hr. M.A. ("klager"), indbragte for Domstolen den 20. februar 2015 i medfør af artikel 34 i den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder ("Konventionen"). Formanden for afdelingen har imødekommet klagers fremsatte begæring om hemmeligholdelse af identitet (regel 47, stk. 4, i procesreglementet).

2. Klager, der havde fået meddelt fri proces, var repræsenteret ved F. de Beco, advokat i Paris. Den franske regering ("regeringen") var repræsenteret ved dens ansatte F. Alabrune, der er direktør for juridiske anliggender i udenrigsministeriet.

3. Regeringen blev underrettet om klagen den 29. maj 2015.

SAGENS BAGGRUND**I. DE FAKTISKE OMSTÆNDIGHEDER I SAGEN**

4. Klager er født i 1976 og befinder sig på nuværende tidspunkt i Algeriet. De faktiske omstændigheder i sagen, således som de er fremlagt af parterne, kan opsummeres på følgende måde.

A. Vedrørende de faktiske omstændigheder, der er indtruffet i Algeriet

5. Klager sluttede sig til de islamitiske bevægelser allerede i starten af den algeriske borgerkrig i 1992 og kæmpede mod de algeriske myndigheder.

6. Da klager var aktivt eftersøgt af de algeriske retslige myndigheder og efterretningstjenester for blandt andet at have stjålet krigsvåben, forlod han Algeriet i 1999 ved borgerkrigens afslutning. Han søgte tilflugt i Spanien og derefter Frankrig.

B. Vedrørende de faktiske omstændigheder, der er indtruffet i Frankrig

7. Klager blev i februar 2004 religiøst gift med en fransk statsborger, H.B., som han fik tre børn med, der henholdsvis er født i 2010, 2012 og 2015.

8. Klager blev den 12. maj 2004 pågrebet og varetægtsfængslet og der blev to dage senere indledt en retslig undersøgelse mod ham. Politiets forundersøgelse og efterfølgende den retslige undersøgelse, der var indledt mod ham, afslørede hans vigtige rolle og aktive deltagelse i det terrornetværk, der såvel i Frankrig som i andre lande betegnes ”*det tjetjenske netværk*”. Klager blev i forbindelse med denne sag foreholdt at have haft en direkte og meget tæt forbindelse med en person, betegnet M.B. Denne person, der blev betragtet som ”leder” af ”*det tjetjenske netværk*”, var i den forbindelse blevet idømt en dom på ti års fængsel samt et definitivt forbud mod ophold på fransk territorium.

9. Kriminalretten, *tribunal correctionnel*, i Paris idømte den 14. juni 2006 klager en betinget fængselsstraf på syv år, ledsaget af en periode på to år, før prøveløsladelse kan komme på tale, samt et definitivt forbud mod ophold på fransk territorium som tillægsstraf for deltagelse i en forbrydersammenslutning med henblik på forberedelse af terrorhandlinger (idet de påståede handlinger skulle være begået i Frankrig, Algeriet, Marokko, Spanien, Tyrkiet, Georgien og Syrien mellem 1999 og 2004). Klager ankede ikke denne afgørelse.

10. Klager blev den 24. februar 2010 i forbindelse med gennemførelse af udvisningen fra fransk territorium overført fra fængslet La Santé til udrejsecentret i Vincennes med henblik på en samtale før udvisningen fra Frankrig med de algeriske konsulære myndigheder, der skulle udstede en passerseddel. Den første samtale var imidlertid forgæves, idet klager tav. Der blev planlagt en anden samtale den 3. marts 2010, der ligeledes var forgæves.

11. Klager blev på grund af sin tavshed og afvisning af at afgive personlige informationer varetægtsfængslet for forsætligt at have unddraget sig udsendelse fra fransk territorium.

Klager blev den 4. marts 2010 ved en hurtig retsforfølgning ved kriminalretten i Paris idømt to måneders betinget fængsel for de påståede forhold.

12. Den 19. april 2010 indbringer klager en ansøgning om en midlertidig foranstaltning for Domstolen i medfør af regel 39 i Domstolens procesreglement (klage nr. 21580/10). Den 26. april 2010 beslutter formanden for det kammer, der har fået sagen tildelt, i medfør af ovennævnte bestemmelse at meddele den franske regering, at den ikke skal gå videre med udsendelsen af klager til Algeriet, mens sagen verserer for Domstolen.

13. Klager blev løsladt den 30. april 2010, derefter for første gang sat i husarrest i kommunen Bagnères-de-Bigorre i departementet Hautes-Pyrénées. Præfekten for dette departement informerede indenrigsministeren om flere hændelser, der skabte strid mellem klager og direktøren af det hotel, hvor klager var indlogeret.

14. Klager blev den 10. maj 2010 af indenrigsministeren underlagt husarrest i kommunen Barbezieux-Saint-Hilaire i departementet Charente med mødepligt ("kontrol") tre gange dagligt på byens politistation.

15. Den 11. august 2011 indgav klager en begæring om ophævelse af forbuddet mod ophold på fransk territorium. Klagen blev afvist den 18. maj 2011 af kriminalretten i Paris.

16. Ved en afgørelse af 1. juli 2014 (klage nr. 21580/10) erklærede Domstolen, at klagers klage måtte afvises grundet manglende udtømmelse af de nationale retsmidler og som følge heraf ophørte den midlertidige foranstaltning.

17. Den 4. november 2014 underrettede præfekten for Charente klager om, at han agtede at gå videre med udvisningen af klager, og at han gav klager en frist på ti dage til at fremsætte kommentarer. Som svar herpå oplyste klager, at han agtede at indgive en asylansøgning. Han gjorde navnlig gældende, at han var blevet dømt til døden in absentia i Algeriet på grund af sin deltagelse i organisationer, der ansås for at være terrororganisationer.

18. Den 2. december 2014 indgav klager en asylansøgning, der blev behandlet efter den prioriterede procedure, inden den blev afvist af Det Franske Direktorat for Flygtninge og Statsløse ("OFPPRA") den 17. februar 2015. Direktoratet vurderede, at klagers "undvigende og inkonsistente" udtalelser var udtryk for manglende kendskab til de væbnede grupper, som han imidlertid bekræftede, at han skulle have været del af. Klager fremsatte endvidere ikke oplysninger til støtte for sine påstande om, at hans sag specielt skulle have tiltrukket myndighedernes opmærksomhed på trods af den civile enighed og tiden, der er gået. Direktoratet vurderede endelig, at klagers erklæringer begrænsede sig til den generelle situation i Algeriet, og at han havde omgået spørgsmål om sin personlige situation.

19. Denne afgørelse blev den 17. februar 2015 faxet fra præfekturet i

Charente til politistationen i Barbezieux-Saint-Hilaire.

20. Den 18. februar 2015 underrettede indenrigsministeriets centrale udvisningscenter præfekturet i Charente om den planlagte transport af klager fra Barbezieux-Saint-Hilaire til Algier.

21. Klager blev underrettet om afgørelsen fra OFPRA den 20. februar 2015 kl. 09.20, da han mødte på politistationen som led i forpligtelserne i forbindelse med den husarrest, som han var underlagt. To andre bekendtgørelser, hvoraf den ene bragte husarresten til ophør, og den anden fastsatte Algeriet som destinationsland, blev samtidigt udleveret til ham. De franske myndigheder foranstaltede gennemførelsen af udvisningen ved straks at transportere klager til lufthavnen i Bordeaux, hvorfra han blev overført til lufthavnen i Roissy med henblik på udvisning til Algeriet.

Politiet skulle have oplyst til klagers ledsager, at klager var anbragt i et udrejsecenter.

Klagers advokat blev informeret om den igangværende udsendelse kl. 12.15. Klagers advokat sendte ved telefax modtaget den 20. februar 2015 kl. 15.16 en begæring til Domstolen om en midlertidig foranstaltning i henhold til regel 39 i Domstolens procesreglement. Samme dag beslutter den dommer, der var fungerende formand for det kammer, der havde fået sagen tildelt, i medfør af ovennævnte bestemmelse at meddele den franske regering, at den ikke skulle gå videre med udsendelsen af klager til Algeriet før den 25. februar 2015. Efter at være informeret om denne afgørelse kl. 15.45 kontakter klagers advokat grænsepolitiet i lufthavnen i Roissy. Den kontaktede betjent oplyser over for advokaten, at han ikke var informeret om Domstolens afgørelse, og at han ikke kunne intervenere uden en kopi af afgørelsen, som han ikke havde fået tilsendt.

Samme dag efter at have informeret udenrigsministeriet telefonisk sender justitskontoret ved Domstolen en e-mail kl. 15.54 for at bekræfte, at regel 39 i Domstolens procesreglement har fundet anvendelse i denne sag. Udenrigsministeriet kontaktede indenrigsministeren for at udsætte klagers udvisning. Kl. 16.02 offentliggjorde Domstolens justitskontor de officielle dokumenter på det sikrede websted. Udenrigsministeriet modtog disse dokumenter kl. 16.11.

Regeringen understreger, at dørene til det fly, hvori klager befandt sig, allerede var lukkede på det tidspunkt, hvor politiet i lufthavnen i Roissy modtager de nødvendige anvisninger. Flyet lettede mod Algeriet kl. 16.15. Generalstaben for den centrale ledelse af grænsepolitiet modtog kl. 16.18 faxen, hvori den informeres om den af Domstolen truffe foranstaltning.

C. Vedrørende de faktiske omstændigheder, der er indtruffet efter klagers udsendelse

22. Da klager ankom til Algeriet den 20. februar 2015, blev han udleveret til agenter fra den algeriske efterretnings- og sikkerhedstjeneste (*Département du renseignement et de la sécurité* - "DRS") og tilbageholdt på et ukendt sted.

23. Han blev første gang stillet for en dommer den 3. marts 2015, hvor han blev tiltalt for "forbrydelse ved tilknytning til en væbnet terroristgruppe", "forbrydelse ved forsøg på overlagt mord" og "tyveri af et krigsvåben og krigsmmunition af første gruppe".

24. Han blev samme dag varetægtsfængslet og anbragt i fængslet i Chlef.

Klager skulle ifølge parternes informationer til Domstolen stadig sidde i fængslet.

Klagers advokat i Algeriet har fremsat en forgæves begæring om ophør af retsforfølgningen.

II. RELEVANT NATIONAL RET

A. Forbud mod ophold på fransk territorium

[tekst udeladt]

B. Generelle principper for den såkaldte prioriterede asylprocedure

[tekst udeladt]

III. INTERNATIONALE TEKSTER OG DOKUMENTER

A. Europarådets tekster om terrorisme

28. Domstolen henviser i denne henseende til præmis 32 til 34 i dommen *Daoudi mod France* (nr. 19576/08, 3. december 2009).

B. Det algeriske charter for fred og national forsoning

29. Domstolen henviser i denne henseende til præmis 35 og 36 i ovennævnte *Daoudi*-dom.

C. Rapporter om situationen i Algeriet

30. Domstolen henviser til præmis 37 til 54 i ovennævnte dom i sagen *Daoudi*, hvori situationen i Algeriet fra 2007 til 2009 beskrives.

31. Med hensyn til udviklingen af situationen efter vedtagelse af denne dom henviser Domstolen til, at arbejdsgruppen for FN's Menneskerettighedsråds i sin universelle regelmæssige gennemgang af Algeriet af 5. juli 2012 redegør for bekymringer efter oplysning om tilfælde af tortur og anden mishandling i fængslerne, navnlig i forbindelse med bekæmpelse af terrorisme. Sverige har ligeledes i denne forbindelse anbefalet Algeriet at sende en invitation til særlige rapportør om tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf (herefter "den særlige rapportør").

32. I rapporten om Algeriet for 2014/2015, der blev offentliggjort den 25. februar 2015, oplyser Amnesty International, at DRS stadig har væsentlige beføjelser til at arrestere og fængsle, herunder hemmeligt, personer, der mistænkes for terrorisme. Denne situation letter adgangen til anvendelse af tortur og anden umenneskelig behandling.

Amnesty International bemærker i sin rapport om Algeriet for året 2015/2016, at: "myndighederne har fastholdt deres afvisning af at give FN's institutioner og eksperter inden for menneskerettighedsområdet, navnlig institutioner og eksperter inden for tortur, bekæmpelse af terrorisme, tvungen forsvinden og forsamlingsfrihed, adgang til landet".

33. Denne konstatering deles ligeledes af Human Rights Watch i dets bidrag af 6. oktober 2016 til Menneskerettighedsrådets universelle regelmæssige gennemgang af Algeriet.

34. Domstolen bemærker ligeledes, at den særlige rapportør oplyser, at de algeriske myndigheder ikke har fulgt positivt op på hans besøgsanmodninger, hvor den første blev fremsendt i 1997.

35. I rapporten med titlen ”2015 Country Reports on Human Rights Practices – Algeria” af 13. april 2016 henviser det amerikanske udenrigsministerium til, at flere ngo'er samt lokale forsvarere af menneskerettighederne bekræfter, at staten anvender tortur og umenneskelig behandling med henblik på at opnå tilståelse, selv om loven forbyder tortur. Den samme konstatering forekom allerede i 2014-udgaven af samme rapport.

RETLIGE BETRAGTNINGER

I. OM DEN PÅSTÅEDE OVERTRÆDELSE AF KONVENTIONENS ARTIKEL 3

36. Ifølge klager har den indklagede stats beslutning om at sende ham tilbage til Algeriet medført en tilsidesættelse fra Frankrigs side af kravene i Konventionens artikel 3, der har følgende ordlyd:

”Ingen må underkastes tortur og ej heller umenneskelig eller vanærende behandling eller straf.”

A. Om antagelse til behandling i realiteten

1. Om regeringens indsigelse på grund af manglende udtømming af nationale retsmidler

a) Parternes påstande

37. Regeringen påstår, at klager ikke har udtømt de nationale retsmidler, der var til hans rådighed.

Den bemærker i denne henseende, at klager hverken fandt det hensigtsmæssigt at gøre indsigelse over for den nationale domstol for asylret (*Cour nationale du droit d'asile* - ”CNDA”) mod afgørelsen fra OFPRA den 17. februar 2015, eller at indgive en klage for dommeren mod bekendtgørelsen fra præfekten i Charente af 20. februar 2015 med beslutning om udvisning til Algeriet.

38. Klager bestrider regeringens argumentation. Han gør gældende, at han kun var forpligtet til at udtømme de effektive nationale retsmidler. Han gør i den foreliggende sag gældende, at alene en asylansøgning ville kunne udsætte udsendelsen til Algeriet. Klager understreger på den ene side, at den klage, der blev indbragt for CNDA mod en afgørelse truffet af OFPRA i forbindelse med den prioriterede procedure, er uden opsættende virkning. På den anden side, at de klager, uanset om der er i hastesag eller som annullationssøgsmål, som han kunne have fremsat for den administrative domstol mod bekendtgørelsen af 20. februar 2015, ligeledes ville have været uden fuld opsættende virkning (jr. ovenstående præmis 27). Det samme gælder for administrative klager, uanset om de fremsættes for præfekten for Charente eller indenrigsministeriet.

Klager understreger endvidere, at han indgav en administrativ klage til præfekten for Charente den 4. november 2014. Han gør gældende, at udvisningens hurtige karakter *de facto* har frataget de nationale retsmidler enhver effektivitet.

b) Domstolens bemærkninger

39. Domstolen henviser til, at formålet med artikel 35, stk. 1, er at give de kontraherende stater mulighed for at undgå eller for at afhjælpe påståede tilsidesættelser, inden disse påstande indbringes for Konventionens organer. Staterne undgår dermed at skulle stå til regnskab for deres handlinger over for en international organisation, før de selv har haft mulighed for at afhjælpe situationen i deres nationale retsorden. Denne regel er baseret på den antagelse, der er afspejlet i Konventionens artikel 13 – hvormed den har et nært slægtskab – og hvorefter der er et effektivt retsmiddel til rådighed med hensyn til den påståede tilsidesættelse (*Selmouni mod Frankrig* [Storkammeret], nr. 25803/94, præmis 74 til 77, EMRK 1999-V, *Kudła mod Polen* [Storkammeret], nr. 30210/96, præmis 152, EMRK 2000-XI).

40. Reglen om udtømmelse af nationale retsmidler indebærer, at en klager skal påberåbe sig normalt disponible og tilstrækkelige retsmidler i den nationale retsorden for at kunne opnå erstatning for de påståede tilsidesættelser. Disse retsmidler skal eksistere med en tilstrækkelig grad af sikkerhed både i teori og praksis, da de ellers ville mangle den ønskede effektivitet og tilgængelighed. Intet forpligter klager til at anvende retsmidler, der hverken er hensigtsmæssige eller effektive (*Raninen mod Finland*, 16. december 1997, præmis 41, *Recueil des arrêts et décisions* (samlingen af domme og afgørelser) 1997-VIII; *Micallef mod Malta* [Storkammeret], nr. 17056/06, præmis 55, EMRK 2009).

41. Domstolen har ligeledes bekræftet, at det er normalt, når en klager forsøger at undgå at blive udvist af en kontraherende stat, at der skal udtømmes retsmidler med suspensiv virkning (*Bahaddar mod Nederlandene*, 19. februar 1998, præmis 47-48, Sml. 1998-I). En retlig kontrol, hvis en sådan eksisterer, og når den forhindrer udsendelsen, skal betragtes som et effektivt retsmiddel, som klagerne i princippet skal udtømme, inden de indgiver en klage for Domstolen eller begærer midlertidige foranstaltninger i medfør af regel 39 i Domstolens procesreglement med henblik på udsættelse af en udvisning (*NA. mod Storbritannien*, nr. 25904/07, præmis 90, 17. juli 2008).

42. En klager, der har anvendt et tilsyneladende effektivt og tilstrækkeligt retsmiddel, kan ikke lægges til last ikke at have forsøgt at anvende andre retsmidler, der måtte være til rådighed, men som ikke frembød særligt store chancer for succes (*Aquilina mod Malta* [Storkammeret], nr. 25642/94, præmis 39, EMRK 1999-III; specielt i forbindelse med udvisning *Y.P. og L.P.*, præmis 53, og *Mi.L. mod Frankrig* (dec.), nr. 23473/11, præmis 33, 11. september 2012). Domstolen har således i sagen *Y.P. og L.P. mod Frankrig* konstateret, at klagerne havde

indgivet en asylansøgning, derefter en ansøgning om ret til ophold, der successivt blev afvist af OFPRA og flygtningeklagenævnet, (*Commission de recours des réfugiés* - "CRR")

(nu CNDA). Behandlingen af asylansøgningen skulle gøre det muligt for den franske stat at foregribe udvisning af klagerne til deres oprindelsesland, såfremt det fastslås, at de der risikerer behandlinger, der strider mod bestemmelserne i Konventionens artikel 3. Domstolen har under disse omstændigheder konkluderet, at man ikke kan forvente af klagerne, at de skulle have indgivet endnu en klage for den administrative domstol for at klage over at blive ført tilbage til grænsen, når deres tidligere begæring til OFPRA og deres klage for CRR for at træffe afgørelse om klagepunktet i henhold til Konventionens artikel 3 var forgæves (*Y.P. og L.P.*, præmis 56).

43. Domstolen bemærker, at klager i den første sag ikke har klaget over dommen fra kriminalretten i Paris af 14. juni 2006 (jf. ovenstående præmis 9), men ligeledes, at klager ikke har gjort indsigelse over for CNDA over afgørelsen truffet af OFPRA, og heller ikke gjort indsigelse over bekendtgørelsen fra præfekten for Charente af 20. februar 2015, hvori udvisningen var påbudt. Domstolen bemærker imidlertid, at klager har anvendt samtlige retsmidler i forbindelse med asyl, som gav en fuld udsættende virkning. Domstolen vurderer, at klager ikke kan lægges til last alene at have anvendt en enkelt type retsmidler, dvs. de, der var åbne i forhold til OFPRA, og at han ikke har anvendt retsmidler i forhold til den administrative domstol eller CNDA. Domstolen vurderer reelt, at det ikke tilkommer den at bekræfte, om et retsmiddel skulle være mere opportunt end et andet for klager, når det af klager anvendte retsmiddel er effektivt, dvs. at det i forhold til udvisning af udlændinge gør det muligt for staten at undgå udvisning af en person, der risikerer behandlinger i strid med Konventionens artikel 2 eller 3 i tilfælde af udsendelse til oprindelseslandet.

44. Domstolen henviser til den konstatering, der deles af regeringen, og som den allerede er nået frem til i sin tidligere afgørelse (*M. X mod Frankrig* (dec.), nr. 21580/10), vedrørende samme klager. En dom om forbud mod ophold på territoriet svarer til et generelt forbud mod at befinde sig eller opholde sig i Frankrig. Selv om dommen om forbud mod ophold på territoriet medfører udsendelse af den pågældende person, i givet fald ved fængselsstraffens udløb, tages der ikke i dommen højde for det land, som sidstnævnte skal udsendes til, idet denne beføjelse tilkommer den administration, der i forbindelse med gennemførelse af forbuddet mod ophold i landet træffer beslutning om destinationslandet. Begæringen om ophævelse, der blev fremsat for den strafferetlige domstol, der har afsagt dommen, gør det følgelig kun muligt for den dømte at opnå en ny behandling af relevansen af forbuddet mod ophold i landet i forhold til dennes kriminelle fortid og personlige situation. Den domstol, der får sagen forelagt, begrænser sig således til at udtale, om der er grund til at opretholde forbuddet, hvilket eventuelt kan foranledige den til at vurdere, om stregheden af sanktionen er eller ikke er proportionel med den pågældende persons ret til privat- og familieliv.

Den udtaler sig til gengæld ikke om, hvorvidt den pågældende person skal udsendes til det ene eller andet land og behandles som følge heraf ikke risici for behandlinger, der strider mod artikel 3, for personen i tilfælde af udsendelse til oprindelseslandet. (*M. X*, præmis 36).

45. På baggrund af ovenstående vurderer Domstolen, at klager har opfyldt kravet om udtømmelse af de nationale retsmidler i henhold til Konventionens artikel 35, stk. 1. Regeringens indsigelse med hensyn til klagers klagepunkt på egne vegne om tilsidesættelse af Konventionens artikel 3 skal dermed afvises.

2. Forslag til afgørelse

46. Domstolen konstaterer, at dette klagepunkt ikke er åbenbart ugrundet i henhold til Konventionens artikel 35, stk. 3, litra a). Domstolen henviser i øvrigt til, at klagepunktet ikke kommer i konflikt med nogen anden afvisningsgrund. Klagen erklæres hermed for egnet til behandling.

B. Om realiteten

1. Parternes påstande

47. Klager erklærer, at han ved udvisning til Algeriet blev udsat for en alvorlig risiko for behandlinger, der strider mod Konventionens artikel 3, hvilket bevises ved, at han allerede ved ankomsten blev overdraget til de algeriske efterretningstjenester, der tilbageholdt ham uden at underrette hans familie. Den algeriske regering var ikke uvidende om, at han var dømt i Frankrig for deltagelse i en forbrydersammenslutning med henblik på forberedelse af terrorhandlinger. Han fremlægger i denne henseende artikler, der har været indrykket på online-informations-webstedet "reporters.dz" ("En algerier udvist fra Frankrig: LADDH rapporterer om "fremmedfjendsk" handling) eller på webstedet "echoroukonline.com" ("Laddh: 5.000 algeriere vilkårligt udvist fra Frankrig på ét år"). Han påstår, at han følgelig var udsat for en reel risiko for behandlinger, der strider mod Konventionens artikel 3.

48. Klager påstår både, at han har været udsat for behandlinger i strid med Konventionens artikel 3, og at han stadig er udsat for risici i fremtiden.

Klagers advokat oplyser i denne henseende, at hans klient blev pågrebet og tilbageholdt af DRS på et ukendt sted i ca. tolv dage uden forbindelse til omverdenen og uden information fra de judicielle myndigheder. Han blev først stillet for den judicielle myndighed den 3. marts 2015 og derefter tilbageholdt på et kendt sted. Han kunne i øvrigt først kommunikere med sin algeriske advokat den 21. juni 2015.

Klagers advokat erklærer, at det er umuligt for ham at afgøre, om hans klient har været udsat for behandlinger, der strider mod Konventionens artikel 3, fra den 20. februar 2015 til den 3. marts 2015.

Klager gør ligeledes gældende, at han i Algeriet er anklaget for forhold, der for nogles vedkommende svarer til de forhold, der er omtalt i forbindelse med hans erklæringer til beskyttelsesfunktionæren hos OFPRA den 30. januar 2015. Han klager i øvrigt over, at regeringen har tilsidesat sin tavshedspligt i forbindelse med hans asylansøgning ved at videregive informationer fra OFPRA til franske politibetjente, hvilket således øger risikoen for, at de algeriske myndigheder får kendskab til hans erklæringer.

Klager påstår, at han i Algeriet ikke alene forfølges for forhold, som han allerede er dømt for i Frankrig, men ligeledes for forhold i Algeriet, der er anført i hans asylansøgning, og af andre årsager, som han betegner som ”det pure opspind”. Han påstår, at han ikke vil få en retfærdig rettergang, og at han risikerer dødsstraf for overlagt mordforsøg.

49. Regeringen henviser til, at klager har ventet mere end femten år med at indgive en asylansøgning til OFPRA den 2. december 2014. Dette manglende hastværk kan næppe siges at stemme overens med arten af de risici, som han påstår at løbe ved tilbagevenden til Algeriet.

Regeringen understreger, at OFPRA fandt klagers erklæringer utilstrækkelige til at vurdere, om han med rette frygtede retsforfølgning fra de algeriske myndigheders side, eller om han var udsat for alvorlige trusler. Regeringen betegner hans asylansøgning som en forhaling, idet han navnlig ikke har indgivet en klage til CNDA mod afgørelsen fra OFPRA.

Regeringen gør gældende, at klager i Algeriet hverken var efterlyst eller dømt end ikke in absentia. Algeriet har endvidere ikke fremsendt en udleveringsanmodning.

De avisartikler, som klager har fremlagt, understøtter på ingen måde hans påstande, men angår ene og alene hans udvisning uden anmærkning om hans eventuelle tilbageholdelse.

Regeringen anfører, at de to andre personer, der er dømt i Frankrig for deltagelse i terrorrelaterede handlinger, har fået et definitivt forbud mod ophold på fransk territorium og blev udsendt til Algeriet i februar og marts 2014 uden at ansøge om asyl og uden at fremføre frygt for mishandling i tilfælde af udsendelse.

Regeringen gør endelig gældende, at klager ikke har udnyttet Domstolens vedtagelse af den første midlertidige foranstaltning af 26. april 2010 til at ansøge om asyl, men at han alene med henblik på forhaling har ventet til sidste øjeblik med at søge om international beskyttelse.

50. Regeringen påstår, at det ikke er unormalt, at klager er blevet afhørt af DRS. Han understøtter i øvrigt på ingen måde sin påstand om tilsidesættelse af tavshedspligten i forbindelse med asylansøgningen. Han fremkommer endelig ikke med nogen som helst oplysning, der gør det muligt at efterprøve hans påstande om tiltale mod ham og behandlinger, han skulle have været udsat for.

Ifølge regeringen er der intet forhold, der gør det muligt at karakterisere retssagen i Algeriet som en behandling, der strider mod artikel 3.

2. Domstolens bemærkninger

51. Domstolen henviser til gældende principper inden for området (*J.K. m.fl. mod Sverige* [Storkammeret], nr. 59166/12, præmis 77-105, EMRK 2016). Domstolen skal i den foreliggende sag henvise til, at udvisning af en udlænding fra en kontraherende stat imidlertid kan rejse et problem i forhold til artikel 3, og at den pågældende stat dermed kan ifalde erstatningsansvar i henhold til Konventionen, når der er alvorlig grund til at antage, at den pågældende person ved udvisning til destinationslandet der vil kunne løbe en reel risiko for at blive udsat for en behandling, der strider mod artikel 3. I dette tilfælde indebærer artikel 3 en forpligtelse til ikke at udvise den pågældende person til landet (jf. navnlig *Saadi mod Italien* [Storkammeret], nr. 37201/06, præmis 124-125, og *J.K. m.fl. mod Sverige*, præmis 79). Det konstateres i Domstolens gældende retspraksis med hensyn til bevisbyrden i udvisningssager, at det i princippet tilkommer klager at fremlægge oplysninger, der kan bevise, at klager i tilfælde af gennemførelse af den anfægtede foranstaltning vil kunne udsættes for en risiko for behandlinger, der strider mod artikel 3, og at det derefter, når sådanne oplysninger er fremlagt, tilkommer regeringen at fjerne enhver tvivl i forhold til disse oplysninger (*F.G.*, præmis 120, *Saadi*, præmis 129, *NA.*, præmis 111, og *R.C. mod Sverige*, nr. 41827/07, 9. marts 2010, præmis 50).

52. Domstolen bemærker, idet klager i den foreliggende sag var blevet udvist til Algeriet den 20. februar 2015 på trods af den midlertidige foranstaltning, som Domstolen havde givet oplysning om i henhold til regel 39 i procesreglementet (ovenstående præmis 21), at det er denne dato, der skal lægges til grund for en vurdering af, om der eksisterede en reel risiko for, at han i dette land ville blive udsat for behandlinger, der strider mod Konventionens artikel 3 (*Mamatkoulov og Askarov mod Tyrkiet* [Storkammeret], nr. 46827/99 og 46951/99, præmis 69 og 74, EMRK 2005-I).

Men dette forhindrer ikke Domstolen i at tage højde for yderligere oplysninger; de kan tjene til at bekræfte eller afkræfte, om den pågældende kontraherende part har vurderet, om en klagers frygt var berettiget (*Cruz Varas m.fl. mod Sverige*, dom af 20. marts 1991, serie A nr. 201, side 29-30, præmis 75-76, *Vilvarajah m.fl. mod Storbritannien*, 30. oktober 1991, præmis 107, serie A, *Mamatkoulov og Askarov*, præmis 69 og *X mod Schweiz*, nr. 16744/14, præmis 62, 26. januar 2017).

53. Domstolen påpeger, at klager var blevet dømt i Frankrig for terrorhandlinger, og at den i lighed med, hvad den henviste til i sagen *Daoudi* (præmis 65), igen ønsker at forsikre om, at den har en klar bevidsthed om omfanget af den fare, som terror udgør for samfundet, og som følge heraf om vigtigheden af indsatsen mod terrorbekæmpelse. I en situation med en sådan trussel vurderer Domstolen, at det er legitimt, at de

kontraherende stater

udviser stor håndfasthed over for personer, der deltager i terrorhandlinger, som den under ingen omstændigheder kan støtte.

54. Med hensyn til situationen i Algeriet har Domstolen først og fremmest taget højde for rapporterne fra De Forenede Nationers Komité mod Tortur og flere ngo'er, der er nævnt i dommen *Daoudi* (jf. ovenstående præmis 30), hvori der beskrives en foruroligende situation. Domstolen har ikke fået oplysninger om udviklingen af situationen i Algeriet siden afsigelse af dom i *Daoudi*-sagen, der er af en sådan karakter, at de kan rejse tvivl om Domstolens vurdering af de faktiske omstændigheder i denne sag. Det må dog konstateres, at der i ovennævnte rapporter (jf. præmis 31 til 35), der er fra 2015, dvs. året, hvor klager blev udsendt til Algeriet, omtales talrige tilfælde af pågribelser fra DRS's side, navnlig når der er tale om personer mistænkt for at være involveret i international terrorisme. Ifølge ovennævnte kilder kan disse personer, der tilbageholdes uden kontrol fra de judicielle myndigheders side og uden forbindelse med omverdenen (advokat, læge eller familie), falde ind under mishandling, herunder tortur.

Den praksis, som Amnesty International har gjort opmærksom på, og som er citeret af Domstolen i præmis 37 i ovennævnte dom i *Daoudi*-sagen (de endeløse afhøringer på et hvilket som helst tidspunkt af dagen eller natten, trusler, slag, elektriske stød, tvungen indtagelse af store mængder saltvand, urin eller kemikalier og ophængning fra loftet i armene), når uomtvisteligt tærsklen for anvendelse af Konventionens artikel 3.

Henset til den autoritet og det omdømme, som ophavsmændene til ovennævnte rapporter har, den store mængde og overensstemmelsen mellem de af de forskellige kilder rapporterede informationer, den alvorlige og nylige karakter af undersøgelserne og de oplysninger, som de er baseret på, tvivler Domstolen ikke på de således indsamlede oplysningers troværdighed. Regeringen har endvidere ikke fremlagt indikationer eller oplysninger, der kan afvise påstandene fra disse kilder.

55. Domstolen bemærker i nærværende sag, at domfældelsen over klager for deltagelse i en forbryderorganisation med henblik på forberedelse af terrorhandlinger (hvor de påståede handlinger skulle være begået i Frankrig, Algeriet, Marokko, Spanien, Tyrkiet, Georgien og Syrien mellem 1999 og 2004) har været genstand for en retsafgørelse, der er nærmere begrundet og detaljeret, og hvis tekst er offentlig.

Domstolen henviser ligeledes til, at klager reelt blev pågrebet af DRS allerede ved ankomsten til Algeriet, og at han blev fængslet under de forhold, der henvises til i denne doms præmis 22 til 24.

56. Selv om Domstolen lige som regeringen er forundret over, at klager ventede næsten 14 år med at ansøge om tildeling af flygtningestatus, konstaterer den ligeledes, at OFPRA, der står bedre med hensyn til vurdering af de faktiske forhold, vidnernes troværdighed samt den pågældende persons adfærd, (jf. *F.G.*, præmis 118) på ingen måde har taget højde for denne omstændighed i sin afgørelse af 17. februar 2015 (jf. præmis 18).

57. Selv om regeringen fastholder, at to andre personer, der er dømt i Frankrig for deltagelse i terrorhandlinger, blev udsendt til Algeriet uden over for de nationale instanser eller Domstolen at have påberåbt sig en risiko i henhold til Konventionens artikel 3, kan Domstolen ikke alene af disse påstande, der ikke tilstrækkeligt præcise til, at det er muligt at vurdere deres rækkevidde, udlede, at klager ikke personligt skulle være udsat for en risiko for behandlinger, der strider mod Konventionens artikel 3 ved tilbagevenden til Algeriet.

58. Af alle disse grunde og navnlig henset til klagers profil, der ikke alene er mistænkt for terrorforbindelser, men også i Frankrig er dømt for alvorlige forhold, hvilket de algeriske myndigheder er bekendt med, vurderer Domstolen, at der på tidspunktet for hans tilbagevenden til Algeriet eksisterede en reel og alvorlig risiko for, at han ville blive udsat for behandlinger, der strider mod Konventionens artikel 3 (jf., *mutatis mutandis*, *Chahal mod Storbritannien*, 15. november 1996, præmis 106, Sml. 1996-V, *Ben Salah mod Italien*, nr. 38128/06, præmis 7, 24. marts 2009, *Soltana mod Italien*, nr. 37336/06, præmis 14-15, 24. marts 2009, *C.B.Z. mod Italien*, nr. 44006/06, præmis 7, 24. marts 2009 og *Daoudi*, præmis 71).

59. Domstolen konkluderer som følge heraf, at de franske myndigheder ved udsendelse af klager til Algeriet har tilsidesat Konventionens artikel 3.

II. OM DEN PÅSTÅEDE OVERTRÆDELSE AF KONVENTIONENS ARTIKEL 34

60. Klager påstår, at den indklagede stat ved at overgive ham til de algeriske myndigheder i strid med Domstolens foranstaltning i medfør af regel 39 i reglementet har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Konventionens artikel 34, der har følgende ordlyd:

”Domstolen kan modtage klager fra enhver person, enhver ikkestatslig organisation eller gruppe af enkeltpersoner, der hævder at være blevet krænket af en af de høje kontraherende parter i de rettigheder, der er anerkendt ved denne Konvention eller de dertil knyttede protokoller. De høje kontraherende parter forpligter sig til ikke på nogen måde at lægge hindringer i vejen for den effektive udøvelse af denne ret. De høje kontraherende parter forpligter sig til ikke på nogen måde at lægge hindringer i vejen for den effektive udøvelse af denne ret.”

Regeringen bestrider denne påstand.

A. Parternes påstande

61. Klager oplyser, at hans rådgiver blev informeret den 20. februar 2015 kl. 15.45 om indholdet af den beslutning, som Domstolen havde truffet i medfør af regel 39 i procesreglementet. Han udleder heraf, at regeringen må have fået kendskab til afgørelsen på samme tidspunkt.

Regeringen kontaktede dog ikke grænsepolitiet for at udsætte lukning af dørene på det fly, hvori klager havde taget plads.

Klager gør i øvrigt gældende, i modsætning til det af regeringen anførte, at, den fortsat var ansvarlig for hans skæbne, mens han befandt sig under dens jurisdiktion og dette selv i et fly med lukkede døre.

Klager påstår endelig, at regeringen har iværksat diverse manøvrer for at fremskynde hans udvisning. Afgørelsen fra OFPRA af 17. februar 2015 blev derfor ikke forkyndt for ham på selve dagen men først den 20. februar 2015. Denne forkyndelse skete ikke via postvæsenet, men direkte på en politistation, - en omstændighed, der muliggjorde en endnu hurtigere gennemførelse af beslutningen, idet han blev frataget enhver mulighed for indbringelse af en klage for den administrative domstol eller for CNDA. De algeriske myndigheder havde endvidere allerede udstedt en passerseddel dagen forinden, dvs. den 19. februar 2015.

Klager udleder af alle disse forhold, at regeringen har truffet enhver foranstaltning, der muliggjorde en meget hurtig udsendelse for at forhindre, at Domstolen skulle træffe en eventuel midlertidig foranstaltning som den, der blev truffet den 26. april 2010.

62. Regeringen vil dog gerne minde om, at den fuldt ud samarbejder med Domstolens justitskontor for at sikre, at de foranstaltninger, der er truffet i medfør af regel 39 i Domstolens procesreglement, opfyldes. I denne henseende tager underdirektoratet for menneskerettigheder i udenrigsministeriet straks efter forelæggelse af sagen via Domstolens justitskontor kontakt med det kompetente underdirektorat i indenrigsministeriet for øjeblikkeligt at udsætte udsendelsen. Indenrigsministeren tager derefter øjeblikkeligt kontakt til personalet i udrejsecentre eller venteområderne for at forhøre sig om snarlig flyafgang og informere dem om Domstolens afgørelse og om forpligtelsen til at udsætte udsendelsen.

63. I den foreliggende sag har Domstolen truffet en midlertidig afgørelse om udsættelse af udsendelsen den 20. februar 2015 kl. 15.54. Denne afgørelse blev offentliggjort kl. 16.02 på Domstolens sikrede websted. Afgangen for det fly, som klager befandt sig i, var planlagt til kl. 16 med ankomst i Algier kl. 18.15. Ifølge de seneste informationer fra lufthavnstjenesterne blev flyets døre lukket kl. 16.15. Der er kun 13 minutter mellem offentliggørelsen af dokumenterne på Domstolens websted og lukning af flyets døre. Regeringen understreger, når dørene først er lukket, at det alene er luftkaptajnen, der kan træffe beslutning om genåbning af dørene.

Regeringen gør dermed gældende, at forsinkelsen var utilstrækkelig til at forhindre udvisning af klager, og at den ikke kan se, at den skulle have tilsidesat Konventionens artikel 34.

B) Domstolens bemærkninger

64. Domstolen har i sagen *Savridin Dzhurayev mod Rusland* (nr. 71386/10, præmis 211 til 213, ECHR 2013 (uddrag)) henvist til de midlertidige foranstaltningers afgørende betydning og vitale rolle i konventionssystemet.

65. Domstolen henviser ligeledes til, at den i forbindelse med behandling af et klagepunkt i henhold til artikel 34 vedrørende en kontraherende stats påståede manglende overholdelse af en midlertidig foranstaltning ikke tager hensigtsmæssigheden af sin afgørelse om anvendelse af den pågældende foranstaltning op til fornyet overvejelse (*Paladi mod Moldova* [Storkammeret], nr. 39806/05, præmis 92, 10. marts 2009 og *Al-Saadoon og Mufdhi mod Storbritannien*, nr. 61498/08, præmis 161, EMRK 2010). Det tilkommer den indklagede regering at bevise, at den midlertidige foranstaltning er respekteret, eller i undtagelsestilfælde at bevise, at en objektiv hindring forhindrede den i at efterkomme foranstaltningen, og at den havde iværksat samtlige forholdsregler, der med rimelighed kan forventes, for at fjerne hindringen og for at holde Domstolen underrettet om situationen.

66. Domstolen konstaterer, hvilket erkendes af regeringen, at den midlertidige foranstaltning ikke blev efterkommet. Regeringen påstår, at den rent praktisk ikke havde tid til at forhindre klagers udvisning.

Domstolen skal hermed i den foreliggende sag afgøre, om der var objektive hindringer, som forhindrede regeringen i at efterkomme den midlertidige foranstaltning i tide (*D.B. mod Tyrkiet*, nr. 33526/08, præmis 67, 13. juli 2010).

67. Domstolen henviser til, at klager havde indgivet en begæring om en midlertidig foranstaltning for Domstolen i medfør af regel 39 i Domstolens reglement (klage nr. 21580/10), som blev tildelt den 26. april 2010 og først ophørte med afsigelsen af afgørelsen *M. X.* af 1. juli 2014.

68. Domstolen er fuldt bevidst om, at det kan være nødvendigt for de kompetente myndigheder at iværksætte en udvisning hurtigt og effektivt. Betingelserne for en sådan iværksættelse må dog ikke have til formål at fratage den udviste person retten til at indgive en begæring om en midlertidig foranstaltning for Domstolen.

69. Domstolen henviser til, at afgørelsen fra OFPRA af 17. februar 2015 først blev forkyndt for klager den 20. februar 2015 i forbindelse med fremmøde på politistationen, hvilket han var forpligtet til i forbindelse med den pålagte husarrest, som han var omfattet af (ovenstående præmis 21), og dette uden, at han forinden var blevet informeret herom. Han blev ligeledes i den forbindelse underrettet om to afgørelser af 20. februar 2015, hvori husarresten blev bragt til ophør og Algeriet fastsat som destinationsland.

Domstolen bemærker, at de to afgørelser netop angår beslutningen truffet af OFPRA den 17. februar 2015, som klager endnu ikke var gjort bekendt med, selv om den var overbragt til præfekturet i Charente og

gendarmeriafdelingen.

Domstolen konstaterer i øvrigt, som det fremgår af notatet fra indenrigsministeren af 18. februar 2015 (ovenstående præmis 20), at politiet på denne dato allerede havde planlagt transport af klager til grænsen. Domstolen anfører ligeledes, at de algeriske konsulære myndigheder allerede den 19. februar 2015 uden klagers vidende havde udstedt en passerseddel på foranledning af de franske myndigheder. På grund af disse forberedelser fandt udsendelsen af klager til Algeriet sted knap syv timer efter underretning om afgørelsen med fastsættelse af destinationslandet.

70. Domstolen konkluderer deraf, at de franske myndigheder har skabt betingelser, hvorunder klager kun meget vanskeligt ville kunne indbringe en ny begæring om en midlertidig foranstaltning for Domstolen. De har på denne måde bevidst og irreversibelt reduceret niveauet for beskyttelse af rettighederne i Konventionens artikel 3, som klager søgte at få respekteret ved indgivelse af en begæring til Domstolen. Under de givne omstændigheder har udvisningen i den foreliggende sag mildest talt gjort en eventuel konstatering af overtrædelse af konventionen uanvendelig, idet klager blev udsendt til et land, der ikke er omfattet af dette instrument, og hvor han risikerer at blive udsat for behandlinger, der strider mod Konventionen.

71. Domstolen konkluderer herefter, at de franske myndigheder ikke har opfyldt sine forpligtelser i henhold til artikel 34 i Konventionen.

[tekst udeladt]

PÅ BAGGRUND AF DISSE PRÆMISSER

1. *erklærer* Domstolen enstemmigt, at klagen om overtrædelse af Konventionens artikel 3 antages til behandling, og at klagen med hensyn til det øvrige afvises;
2. *udtaler* Domstolen med seks stemmer mod én, at Konventionens artikel 3 er tilsidesat;
3. *udtaler* Domstolen herefter, at de franske myndigheder ikke har opfyldt sine forpligtelser i henhold til Konventionens artikel 34;
4. *udtaler* Domstolen enstemmigt, at de ovenstående konstateringer af tilsidesættelsen og overtrædelsen udgør et grundlag for en tilstrækkelig og rimelig erstatning for klagers lidte, ikke-økonomiske skade;

5. *udtaler* Domstolen med seks stemmer mod én:

- a) at den indklagede stat inden tre måneder skal betale et beløb til klager i omkostninger og udlæg på 4.000 (fire tusind) EUR med tillæg af ethvert beløb, der måtte være skyldigt i form af skat;
- b) at dette beløb fra udløbet af denne frist og frem til betaling forrentes med en simpel rente efter en sats svarende til satsen for Den Europæiske Centralbanks marginale udlånsfacilitet, der er gældende i denne periode, med tillæg af tre procentpoint.

6. *afviser* Domstolen enstemmigt påstanden om passende erstatning for det øvrige.

Affattet på fransk og derefter meddelt skriftligt den 1. februar 2018 i medfør af regel 77, stk. 2 og 3 i Domstolens procesreglement.

Claudia Westerdiek
Justitssekretær

Angelika Nußberger
Formand

Der er til nærværende dom i henhold til artikel 45, stk. 2, i Konventionen og regel 74, stk. 2, i procesreglementet vedlagt en dissens afgivet af dommer O'Leary.

A.N.
C.W.